

אגרת התשובה חי"ט שיחה א'

מצד הקלקול באבר ע"י החטא צריך לצום רק פעם אחת על כל עבירה, אך הקלקול שנעשה בשאר האברים הכלולים באבר זה מתרבה בכל פעם שחוטא, ולכן צריך לצום כפי הפעמים שחטא. ומודגש בז"ל.

צריך להבין מדוע מביא אדה"ז (בפ"ג דאגה"ת) דוקא את הדוגמא דמוציא ז"ל.

והביאור בזה: בכל חטא ישנם ג' ענינים: (א) הענין השוה בכל העבירות - שהאדם פורק מעליו עול מלכות שמים. (ב) חסרון באיבר פרטי דהנפש. (ג) הקלקול באיבר הפרטי פועל חיסרון בכל האיברים.

ובכל אבר פרטי ישנם ג' ענינים: (א) עצם מהות האבר. (ב) כל אבר כולל בתוכו את כל האברים. (ג) כל אבר נמצא בכל באברים.

וזהו הביאור בענין הצומות. דע"י החטא נעשה קלקול לגמרי בעצם האבר. וזהו הטעם דהשיטה שסוברת שצריכים לצום רק כפי חטא אחד, כי הקלקול נעשה מיד ואינו יכול להתרבות ע"י שחטא עוד פעם. אך הקלקול דשאר האברים שבאבר זה אינו קלקול לגמרי (שהרי לא עבר על שאר העבירות) וא"כ מסתבר לומר שע"י כל פעם שחוטא נעשה קלקול יותר גדול. וזהו טעם השיטה שצריך להתענות כפי מספר הפעמים אשר חטא.

וזהו הטעם שההכרעה המקובלת היא שמחמירים יותר בצומות דפעם הראשונה, ומקילים בצומות שלאח"ז (שב' חצאי ימים עולים ליום א'), כי הקלקול בעצם האיבר חמור יותר מהקלקול דשאר האברים הכלולים באיבר זה.

והנה, בז"ל מודגש ביותר ענינים הנ"ל. דזה שהזרע הוא "כח הגוף" הוא מפני שקשור עם עצם הנפש. וזהו "עצם האבר (הרוחני)". וזה שהוא "כח הגוף" מדגיש שהע"י הקלקול דחטא זה נעשה הפגם "בכל הגוף". ו"כל שתצא ממנו ביותר" מדגיש שהקלקול (שאר האברים שבאבר זה) מתגדל בכל פעם שחוטא.

